

SUİKASTÇININ İNANCI
ASSASSIN'S CREED
GİZLİ SEFER

Oliver Bowden

Çeviri
Erhan Gülşen
Ufuk Yılmaz

epsilon®

GİRİŞ

Heybetli gemi gacırdayıp inledi. Rüzgârla şişen yelkenleri hafifçe dalgalandı. Karadan günler önce ayrılmış, batıdaki azametli şehre doğru okyanusu yarararak ilerleyen bu gemi nadide bir yük taşıyordu: Bir adam; tayfaların yalnızca Üstat diye bildiği biri...

Şu an onların arasındaydı. Tek başına durduğu baş güvertede cüppesinin başlığını indirmiş, yüzünü rüzgâra dönmüş, kendini deniz serpintisinin sert darbelerine teslim etmişti. Bunu günde bir kez yapardı. Kamarasından çıkıp güvertede gezinir, bir yer seçip denizi seyrederken dalıp gider ve ardından tekrar aşıya inerdi. Bazen baş güvertede, bazen de arka güvertede dururdu. Her seferinde beyaz tepeli denizi seyrederdi.

Tayfalar her gün onu izlerdi. Her biri bir işle meşgul halde, bir yandan güvertede ve halat mahallinde birbirlerine seslenerek çalışırken, diğer yandan da göz ucuyla sürekli o yalnız ve dalgın kişiye bakarlardı. *Bu nasıl bir adam? Aramıza karışmış bu adam kim acaba?* diye merak ederlerdi.

Şu anda da onu gizliden gizliye süzüyorlardı. Adam güvertenin küpeştesinden uzaklaşıp kapüşonunu başına ge-

çirdi. Orada kafası eğik halde ve kolları iki yanında gevşekçe sallanır vaziyette bir müddet durdu. Tayfalar onu seyretmekteydi. Kamarasına geri dönmek üzere yanlarından geçip güvertenin karşı tarafına uzun adımlarla ilerlerken, belki birkaçının benzi dahi attı. Kapı adamın arkasından kapandığında her biri nefesini tuttuğunu fark etti.

İçeriye giren Assasin, masasına geri dönüp sandalyesine oturdu. Geniş ağızlı bardağına şarap koyduktan sonra bir kitaba uzandı ve onu kendine doğru çekti. Sonra da kitabı açıp okumaya başladı.

BİRİNCİ KISIM

BİR

19 Haziran 1257

Maffeo ve ben Masyaf'tan ayrılmadık. Şimdilik burada kalacağız. En azından bir-iki –nasıl desem?– *belirsizlik* çözülene kadar. Bu arada, hâlâ Üstat Altaîr İbn-La'Ahad'ın emri altındayız. Kendi geleceğimizin hâkimiyetini bu şekilde bir başkasına –özellikle de bir zamanlar kılıç ve hançeri nasıl acımasız bir ustalıkla kullanıyorsa bu ileri yaşında da mevcut belirsizlikleri yine aynı acımasız ustalıkla kullanan Tarikat liderine– teslim etmek her ne kadar moral bozucu olsa da, anlattığı hikâyelere sırdaş olmak işime yarıyor en azından. Ancak Maffeo böyle bir şansa sahip değil ve artık usanmış halde. Onu anlamamak elde değil. Masyaf'tan bıktı. Assasin kalesiyle aşağıdaki köy arasında kalan dik yokuşları inip çıkmaktan nefret ediyor ve dağlık arazinin onu cezbeden yanı neredeyse hiç yok. Polo soyundan geldiğini söylüyor. Burada altı ay geçirdikten sonra, araştırma ve gezme arzusu ona şehvetli bir kadının seslenişi gibi geliyormuş artık; karşı konulmaz, baştan çıkarıcı ve göz ardı edilemeyecek bir sesleniş... Yelkenleri şişirip

yeni kara parçaları görmek üzere yola çıkmak ve Masyaf'a sırtını dönmek için can atıyor.

Açık konuşmak gerekirse sabırsızlığı can sıkıyor; tak etti artık. Altair de çok geçmez sesini yükseltir; bunu hissedebiliyorum.

Bu sebeple, bugün dedim ki: "Maffeo, sana bir hikâye anlatacağım."

Şu adamın tavırları... Biz gerçekten akraba mıyız? Bundan şüphe etmeye başladım. Çünkü bu teklifi hevesle karşılamak yerine –ki böyle bir teklifin muhakkak heves uyandırması gerekir insanda– iç geçirdiğini duyduğuma yemin edebilirim (gerçi belki de hakkında kötü düşünmemsem daha iyi: Belki de güneşin altında soluğu kesilmişti sadece). Sonra da epey bezgin bir ses tonuyla, "Başlamadan, Niccolò, bana bu hikâyenin ne üzerine olduğunu söyleyebilir misin acaba?" diye sordu. Artık kararı siz verin.

Yine de "Çok güzel bir soru, kardeşim," dedim ve o korkunç yokuştan yukarı birlikte çıkarken konu üzerinde biraz düşündüm. İç kale üzerimizde, dağlık burnun üstünde, bir karaltı gibi, kasvetle yükseliyordu. Sanki bizzat üstünde durduğu kireç taşından oyulup yapılmıştı. Karar vermiştim; hikâyemi o mükemmel ortamın anlatmasını istiyordum ve bunun için Masyaf kalesinden daha uygun bir yer yoktu. Pırıl pırıl akan ırmaklarla çevrili, birçok kulesi olan bu azametli kale; aşağıdaki hareketli kasabaya, Orontes Vadisi'nin yüksek bir noktasına kurulmuş yerleşim yerine hükmediyordu. Burası bir huzur vahasıydı. Bir cennetti.

"İlim üzerine, diyebilirim," diye karar verdim en sonunda. "Bildiğin gibi, *Assassen* kelimesi Arapçada 'bekçi'

anlamına gelir – Assasinler sırların bekçileridir ve korudukları sırların içeriği ilimdir. Bu yüzden, evet...” Sesimden kendimle epey bir gurur duyduğumun anlaşıldığı kesindi. “... evet, ilim üzerine.”

“O zaman, korkarım benim bir görüşmem var.”

“Ya?”

“Beni çalışmalarımın uzaklaştırıp kafamı dağıtacak bir şeyi kesinlikle hoş karşılarım, Niccolò. Yalnız, çalışmalarımı uzatacak bir şeyse istemem.”

Güldüm. “Üstat’ın bana anlattığı hikâyeleri dinlemeyi elbette istersin.”

“Belli olmaz. Ses tonuna bakacak olursak hiç de merak uyandırıcı gibi gelmiyor o öyküler. Hikâyelerin söz konusu olduğunda adeta gözlerimi kan bürüdüğünü söylersin, değil mi?”

“Evet.”

Maffeo yarım ağızla gülümsedi. “Eh, haklısın, öyle oluyorum işte.”

“O zaman beklediğini alacaksın da. Bunlar sonuçta yüce AltaİR İbn-La’Ahad’ın hikâyeleri. Bu onun *yaşam öyküsü*, kardeşim. İnan bana, yeterince macera dolu. Çoğu yerinde de kan gövdeyi götürüyor, hoşuna gideceğinden emin olabilirsin.”

O ana kadar gözetleme kulesini tırmanıp kalenin dış kısmına çıkmıştık. Kemerin altından ilerleyip muhafız bölgesinin içinden geçtik. İç kaleye doğru ilerlerken tekrar tırmanışa geçtik. Önümüzde AltaİR’in karargâhının bulunduğu kule vardı. Haftalardır onu orada ziyaret etmiş, yanında epey vakit geçirmiştik. O, ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş, dirseklerini uzun sandalyesinin kollarına da-

yamış vaziyette ve yaşlı gözleri başlığının altında zar zor seçilir halde hikâyelerini anlatırken kendimden geçerdim. Giderek anlamıştım ki bu hikâyeler bana belli bir sebepten ötürü anlatılıyordu. O sebebin ne olduğunu, her nedense, henüz bilmiyordum. O hikâyeleri dinlemek için *seçilmiştim*.

Hikâye anlatmadığı zamanlarda Altair kitaplarına ve anılarına dalıp giderdi. Bazen kulesinin penceresinden saatlerce dışarıyı seyrederdi. *Şimdi orada belirecek*, diye düşündüm ve başparmağımı kenarından sokup başlığımı geri kaydırıktan sonra gözlerimi kısıp kuleye baktım. Ama gün ışığının ağarttığı taş yüzeyden başka bir şey göremedim.

“Onunla görüşecek miyiz?” diyerek düşüncelerimi böldü Maffeo.

“Hayır, bugün değil,” diye cevap verdim. Sonra da sağımızda kalan bir kuleyi işaret ettim. “Oraya çıkacağız...”

Maffeo kaşlarını çattı. Savunma kulesi iç kaledeki en yüksek kulelerden biriydi ve oraya, çoğu bakıma muhtaç görünen bir dizi baş döndürücü merdivenle ulaşıyordu. Ama kararlıydım. Tunüğümü kemerimin içine soktum ve sonra Maffeo’yu ilk kata, ardından bir sonrakine ve en sonunda da tepeye çıkardım. Oradan kırsal alana baktık. Kilometrelerce uzanan kayalık araziye... Damarları andıran ırmaklara... Küme küme yerleşim yerlerine... Kaleden başlayıp geniş bir alana yayılmış aşağıdaki köyün binalarını ve pazar yerlerini seyrettik; dış alanı ayıran tahta perdeye ve ahıra kadar Masyaf üzerinde göz geçirdik.

“Ne kadar yüksekteyiz?” diye sordu Maffeo. Biraz kendinde değil gibiydi. Şüphesiz rüzgârın kendisini sersem-

lettiğinin ve zeminin çok, çok aşağıda kaldığının farkındaydı.

“Yetmiş beş metreden fazla,” dedim ona. “Assasinleri düşman okçularının menzilinden uzak tutabilecek –fakat düşmanın üzerine ok ve daha fazlasını yağdırmalarına olanak sağlayacak– yükseklikte.”

Ona dört bir yanımızı çevreleyen delikleri gösterdim. “Buradaki tepe mazgallarından düşmanlarının üzerine kaya fırlatıp yağ dökabiliyorlardı; bunları kullanarak...” Boşluğa doğru ahşap platformlar uzanıyordu. Her iki yandaki dik destek sütunlarına tutunarak bir tanesinin üzerine doğru ilerledik ve aşağıya bakmak için boşluğa sarktık. Kule tam aşağımızda, uçurumun kenarına kadar eğimli bir hat çizerek uzanıyordu. Uçurumun aşağısında da pırlırlı parlayan ırmak vardı.

Yüzünün kanı çekilen Maffeo kule zeminine doğru geri adım atıp kendini sağlama aldı. Kahkaha attım, ben de aynısını yaptım. (İçten içe sevindim bunu yaptığımıza. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de biraz başım dönmüştü, kendimi iyi hissetmiyordum.)

“Peki beni buraya neden getirdin?” diye sordu Maffeo.

“Burası öykümün başladığı yer,” dedim. “Hangi açıdan bakarsan bak... Çünkü gözcü istilaya geçen kuvveti ilk buradan gördü.”

“İstilaya geçen kuvveti mi?”

“Evet. Salah Al’din’in ordusunu. Masyaf’ı kuşatmaya, Assasinleri yenmeye gelmişti. Seksen yıl önceydi. Güneşli bir ağustos günüydü. Tıpkı bugün gibi...”